

Підводячи підсумки, варто зазначити, що космічний туризм матиме подальший розвиток лише за умов належного правового регулювання, а саме шляхом закріплення відповідних правових норм у законодавстві як національного, так і міжнародного рівня. Положення нормативно-правових актів повинні стосуватися, в першу чергу, вимог і правил участі громадян в даному виді туризму, а також конкретизувати умови видачі дозволів на здійснення цієї космічної діяльності, визначати правовий статус космічних туристів.

Література

1. Гурбанова Д.К. Проблемы международно-правового регулирования использования космического пространства. *Актуальные проблемы авиации и космонавтики*. 2015. Том 2. С. 441-443.
2. Кулиев И.О., Халилов З.З. Перспективы правового регулирования космического туризма в международном космическом праве. *Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*. 2014. № 1(30). С. 21-26.
3. Писаревский Е.Л. Правовые основы космического туризма. *Туризм: право и экономика*. 2006. № 2. С. 9-14.

УДК 349.6 (043.2)

Тимощук А.В., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ПРОЦЕДУРА ЗДІЙСНЕННЯ ОЦІНКИ ВПЛИВУ НА ДОВКІЛЛЯ

У наш час питанню довкілля, а точніше його забрудненню, приділяється дуже велика увага. Це не є дивним, так як із кожним роком відбувається ще більша зміна клімату і приріст хвороб населення, відповідно до цього суспільство почало застосовувати більш жорсткий контроль та нагляд за господарською діяльністю, яка несе негативний вплив на екологію в цілому. Одним із засобів даного контролю виступає оцінка впливу на довкілля, її особливість полягає у тому, що починається вона ще з етапу проектування майбутніх підприємств і продовжується в процесі здійснення ними своєї діяльності.

18 грудня 2017 року в Україні було введено в дію Закон України «Про оцінку впливу на довкілля» [1]. Даний нормативно-правовий акт містить моделі європейського екологічного оцінювання. Як відомо, до запровадження даної процедури діяла екологічна експертиза, але вона не достатньо виконувала свої функції і була застарілою, тому їй тяжко було пристосуватися до реалій суспільного життя і швидкого поширення

осучаснених господарських підприємств. Інститут екологічної експертизи було започатковано в 1991 р. Законом України «Про охорону навколишнього природного середовища» [2].

В.В. Костицький розглядає оцінку впливу на довкілля (далі – ОВД) як функцію екологічної держави. Під ОВД він розуміє визначену законом діяльність щодо особливостей та можливих екологічних, соціальних, економічних, демографічних та правових наслідків впливу на навколишнє природне середовище проектів законів та інших нормативно-правових актів, проектованої або планованої господарської, наукової та іншої діяльності, а також визначення заходів щодо забезпечення сприятливого для життя довкілля [3, с. 85].

Л.В. Мілімко акцентує увагу на тому, що, на відміну від Закону України «Про екологічну експертизу», що об'єктом екологічної експертизи є будь-яка діяльність, що має негативний вплив чи може спливати на стан навколишнього природного середовища, життя та здоров'я людей, то Законом України «Про оцінку впливу на довкілля» оцінці підлягає лише господарська діяльність, якщо діяльність здійснюється не в рамках господарської, а наприклад, у рамках цивільно-правового договору, але має наслідком значний вплив на довкілля – даний Закон такі відносини не врегульовує [4, с. 254].

Початком процедури ОВД є повідомлення про планову діяльність певного підприємства, визначення обсягу досліджень та рівня деталізації інформації. Далі безпосередньо прослідковується проведення оцінки впливу на довкілля, яка може здійснюватися за процедурою держави походження (щодо планованої діяльності, яка здійснюватиметься на території України) або за процедурою зачепленої держави (щодо планованої діяльності, яка здійснюватиметься на території іноземної держави). Закон України «Про оцінку впливу на довкілля» з даного питання регулює особливі для кожного виду строки та сам порядок проведення [1].

Другим етапом ОВД є проведення громадських обговорень. У ньому, безумовно, прослідковується наявність принципу гласності, який полягає в своєчасному, адекватному та ефективному інформуванні громадськості. Оприлюднення інформації про початок громадського обговорення відбувається уповноваженим органом у строк трьох робочих днів з дня отримання ним певного звіту.

Після проведення даного обговорення починається третій етап, який в основному направлений на роботу уповноваженого органу. Він здійснює аналіз інформації наданої йому у звіті з оцінки впливу на довкілля та бере до уваги інформацію, отриману внаслідок проведення громадських обговорень.

Наступним етапом є видання висновку про ОВД, який є обов'язковим

для виконання. Висновок являє собою документ, в якому зазначається обсяг впливу, його масштаби та заходи зменшення або усунення взагалі. Завершує дану процедуру ОВД видання уповноваженим органом рішення про провадження планової діяльності, з врахуванням висновку та звітів зроблених під час попередніх етапів. Аналізуючи ст. 11 Закону України «Про оцінку впливу на довкілля» нами не помічені чітко визначені умови відмови щодо надання рішення про проведення планової діяльності [1].

Отже, можна зробити висновок, що оцінка впливу на довкілля виступає контрольним засобом державної влади стосовно господарських підприємствами виконувати свою діяльність відповідно до екологічного законодавства. Процес оцінки впливу на довкілля складається із п'яти етапів, безпосередньо вони починаються з ініціювання даного процесу та закінчуються прийняттям рішення щодо провадження планової діяльності. Особливостями такого засобу контролю є те, що він починається ще з етапу проектування майбутніх підприємств та продовжується протягом їх становлення. Також в даній діяльності має право брати участь громадськість, чия участь є доволі важливою. Варто звернути увагу на те, що ведення такого процесу оцінки впливу на довкілля є доволі новим для українського законодавства, тому спостерігається наявність певних прогалин, які необхідно доопрацювати.

Література

1. Про оцінку впливу на довкілля: Закон України від 23.05.2017 № 2059-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2059-19#Text> (дата звернення 15.03.2021).
2. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991 № 1264-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12#Text> (дата звернення 15.03.2021).
3. Костицький В.В. Оцінка впливу на довкілля як функція екологічної держави. Земельне, екологічне, аграрне право: оцінка впливу на довкілля: зб. матеріалів Всеукр. круглого столу (м. Київ, 18 чер. 2018 р.): НАПрУ, 2018. С. 84-88.
4. Мілімко Л.В. Юридичне визначення об'єктів, що негативно впливають чи можуть негативно вплинути на довкілля при здійсненні оцінки їх впливу. *Сучасне право в епоху соціальних змін*: матеріали XI Міжнар. наук.-практ. конф., м. Київ, Національний авіаційний університет, 26 лют. 2021 р. Том 2. Тернопіль: Вектор, 2021. С. 253-255.